

Grafit a vakvezető kutya blogja 50. rész:
#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Bízom abban, hogy a múltkori alkalommal sikerült mosolyt csalnom az arcotokra köszönhetően a gyerekek őszinte, kedves szavainak. Engem pedig nagy örömmel tölt el, ha vidám embereket tudok magam körül, ezért aztán ígéretemhez híven folytatnám is emlékeim felidézését, mikor még aktív dolgozóként végeztem a gazdám helyett is a munkát. Zárójelben jegyezném meg, hogy a fizetést még is neki utalták el, s igen korlátozottak voltak a lehetőségeim, ami a jutifalatok, s játékok vásárlását illeti, állandóan kifogásokkal élt, hogy előbb a számlát kell befizetni, meg Grafit mindig a legdrágább játékot választanád ki, meg nem kell már annyi kaja, mert elhízol, stb. ... No de e kis kitérő után térjünk rá a mondanivalómra.

Azt ti is tudjátok szerintem, hogy a gyerekektől nagyon sokat tanulhatunk, tehát minden szónak nagyon fontos értéke van.

Az mindig is központi kérdés volt, hogy miben is tud segíteni egy vakvezető kutya a gazdájának a minden napokban. Az óvodákba, iskolákban, nyári táborokban erre is kaphattunk igen elmés válaszokat:

Egyik oviban azt mondták a gazdámnak, hogy: „A Grafit abban segít neked, hogy megetet.” Én meg el is képzeltem szépen magamban, hogy miképpen történne ez nálunk. Elmondom nektek, pont úgy, ahogy a gazdám etet engem. Naponta egyszer, este kapna vacsit, némi jutifalatot napközben, de mivel ő is mindig ügyel arra, hogy ne hízzak el, így én is vigyáznék arra, hogy ne legyenek felesleges kilói, így legfontosabb jelszavam a „mértékletesség” lenne.

Többször hangzott el az is, hogy én abban segítem a gazdimat, hogy kiveszem a hűtőből számára az ételt. Sajnos, mint tudjátok ez nem így van, ebben a tevékenységében nagyon önállóan bizonyul.

Egyik oviban azt mondták, hogy „A Grafit abban segít neked, hogy ne menj neki apukám autójának.” Valóban rátapintott a lényegre a kisgyerek. Abban is segítem a gazdimat egy ovis szerint, hogy bevásároljak neki, kiválasztom a boltban a megfelelő termékeket. Erre sajnos nem kaptam tőle felhatalmazást.

Megtudhattuk azt is, hogy jelzem a fekvőrendőrt, illetve a behajtani tilos-t, s a zsákutcát is. Az is felmerült kérdésként, hogy egy vakvezető kutyát hová vihet be a gazdája. Erre is érkeztek nagyon cuki válaszok, olvassátok!

„A Grafitot csak akkor viheted be a boltba, ha belerakod kutya babakocsiba.”

„Nem-nem viheted be a boltba, mert összesároz, széttrimból mindent.” „Nem mehet be veled vásárolni, mert összeszágna, s benyálna mindent.” Ezeket aztán szépen megbeszéltük, hogy sem én, sem vakvezető kutya társaim ilyen nem tesznek, mert mi meg lettünk tanítva arra, hogy szépen viselkedjünk.

Az egyik óvodában egyszer meg azt hallottam, hogy azt mondják a gazdámnak: „Képzeld el, hogy az én apukám himlős a kutyákra!” J Gondolhatjátok, hogy itt az allergiára gondolt. Képzeljétek el, hogy a gazdám mennyire gonosz szokott lenni. Iskolákban meg szokta kérdezni alsósoktól, hogy mit gondolnak arról, hogy segítség lenne-e az neki, ha a vakvezető kutyája felkapcsolná a villanyt. Ez a beugratós kérdés, s az osztály már kórusban mondja is, hogy „Igen!”

Ha szeretnétek, akkor majd még gyűjtök ilyen gyöngyszemeket régi emlékeimből, de most ennyit gondoltam írni.

Az utolsó gondolat, amit megosztanék veletek az nem vicces, hanem nagyon mélyről fakadó kérdés. Ezt egyszer szintén egy oviban egy kislány kérdezte meg a gazdámától.

„És hogyan születik a vakság? ... ” Ezen kérdéssel zárnám soraimat.

Szeretettel:

Majaligeti Grafit

